

Sygn. akt: I C 30/16 upr.

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Wołujewicz
Protokolant:	pracownik biurowy Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 55 976,25 zł (pięćdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 50 710,47 w wysokości 10% od dnia 11 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 741,38 złotych (siedemset czterdzieści jeden złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 30/16

## UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł przeciwko pozwanemu J. K. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 55.976,25 zł. W uzasadnieniu wskazał, że powód w dniu 24 maja 2013 r. udzielił pozwanemu kredytu w zakresie umowy pożyczki gotówkowej w wysokości 61.331,78 zł. Z uwagi na fakt, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązań wynikających z umowy, po upływie terminu, do którego J. K. był zobowiązany regulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 15 lipca 2015 r. Zdaniem Banku przedmiotowy pozew jest zasadny, albowiem pozwany nie spełnił świadczenia wynikającego z umowy. Powód wskazał, że na dochodzoną pozew kwotę składa się: należność główna w kwocie 50 710,47 zł., odsetki za okres od dnia 24 maja 2013 do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 5035,78 zł. oraz koszty opłaty i prowizj w kwocie 230 zł

W dniu 9 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc 2084548/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził kwotę dochodzoną pozewem.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom strony powodowej. Podniósł, że dotychczas nie był wzywany do dobrowolnego uregulowania ewentualnie istniejących zaległości, w związku z czym wytoczenie przedmiotowego powództwa pozostaje niezasadne. Jego zdaniem Bank w żaden sposób nie uprawdopodobnił zasadności twierdzeń o braku spłaty, tym bardziej o braku terminowej spłaty, a także nie wykazał zasadności i wielkości wysokości podnoszonego roszczenia. W sprzeciwie

podniesiono również, że powód nie wskazał obliczenia wartości dochodzonej należności głównej, podstaw ustalenia daty wymagalności ani wysokości ewentualnej wpłaconej raty. Pozwany zakwestionował wymagalność roszczenia z uwagi na brak dowodu wezwania do zapłaty, a tym samym nie dał podstaw do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 lutego 2016 powód wniósł o oddalenie zarzutów pozwanego w całości. Podkreślił, że zgodnie z treścią art. 29 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Powód powołał się na umowę będącą podstawą niniejszego roszczenia przedstawił daty i kwoty, jakie były uiszczane przez pozwanego w trakcie trwania umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. K. zawarł w dniu 24 maja 2013 r. z powodem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej w wysokości 61 331,78 zł. Pozwany zobowiązał się do jej spłaty wraz z odsetkami na zasadach określonych w umowie oraz regulaminie Banku. Strony ustaliły, że pozwany uiszcza 72 miesięczne raty w wysokości 1.135,91 zł. Każda rata miała być płatna do 24 każdego kolejnego miesiąca począwszy od 24 czerwca 2013

bezsporne ponad to dowód: umowa k. 42,

W okresie od dnia 24 czerwca 2013 roku do dnia 23 lutego 2015 roku. J. K. dokonał wpłat na łączną kwotę 17 675,61.

bezsporne ponad to zestawienie k 22

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie wywiązywał się z umowy, nie uiszczał należności w terminie powód wypowiedział pozwanemu umowę. W związku z nieuregulowaniem należności w terminie powstało zadłużenie wynoszące: z tytułu należności głównej w kwocie 50 710,47 zł., odsetek za okres od dnia 24 maja 2013 do dnia 10 sierpnia 2015 w kwocie 5.035,78 zł. oraz kosztów opłat i prowizji w kwocie 230 zł

dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 23, 23, ponad to wyciąg z ksiąg banku k. 19-20

Pozwany nie składał żadnych reklamacji dotyczących wypowiedzenia umowy.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotem niniejszego postępowania jest roszczenie dotyczące umowy pożyczki zawartej przez pozwanego J. K. z powodem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. i zadłużenia powstałego w związku z brakiem terminowej spłaty. W toku postępowania pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy, wskazywał jedynie, iż powód nie udowodnił swego roszczenia, albowiem nie uzasadnił twierdzeń o braku spłaty, nie wskazał zasad obliczenia wartości dochodzonej należności głównej oraz podkreślał, że roszczenie nie jest wymagalne.

W niniejszej sprawie bezsporny jest fakt, że zgodnie z łączącą strony umową pożyczki pozwany zobowiązany był do zwrotu pożyczki z naliczanymi zgodnie z umową odsetkami oraz prowizjami i opłatami.

W związku z powyższym fakt istnienia zobowiązania pozwanego wobec powodowego banku nie mógł budzić wątpliwości, okoliczność tę przesądza również analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego. W celu wykazania roszczenia powód przedłożył niekwestionowaną umowę, historię wpłat dokonanych przez pozwanego w trakcie trwania umowy oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych. Z zestawienia wpłat jednoznacznie wynika, że pozwany początkowo regulował należności w terminie następnie z opóźnieniami, po czym po lutym 2015 r. zaprzestał uiszczania należności. Pozwany nie zakwestionował żadnych wpłat przedstawionych przez powoda (zestawienie wpłat k. 22), a także nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, aby uregulował pozostałe należności. Pozwany nie

podniósł w tym sporze zarzutu, aby składał kiedykolwiek reklamacje dotyczące umowy, zwłaszcza jej wypowiedzenia, dokonanego pismem z dnia 24 maja 2015 roku (wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 23, 23). Również w toku postępowania sądowego nie podnosił, aby jakiegokolwiek wpłaty nie były przez powoda zaliczone. Takie zachowanie można interpretować jako uznanie istnienia podstaw do wypowiedzenia umowy. W ocenie sądu bezzasadny jest zarzut pozwanego, że powód nie przedstawił zasad obliczenia wartości dochodzonych należności. W ocenie sądu, wysokość dochodzonego przez Bank roszczenia, zostało przedstawione w pozwie, a także wynika z zestawienia wpłat (k.22), wypowiedzenia umowy (k. 23), jak i wyciągu ksiąg rachunkowych (k. 19-20). Zaznaczyć należy, że J. K. występuje w niniejszej sprawie w charakterze konsumenta i jako konsument zawarł z powodowym Bankiem umowę pożyczki. Przedstawiony przez powoda dokument nie korzysta w niniejszym postępowaniu z mocy prawnej dokumentu urzędowego, a jedynie jest to dokument prywatny, stanowiący – stosownie do treści art. 245 k.p.c. - dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Jednak wypowiedzenie umowy potwierdza wydruk nadanej korespondencji (k. 23). Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować wiarygodność twierdzeń powoda. J. K. nie przedstawił żadnych dowodów, które w jakikolwiek sposób podważałyby wiarygodność okoliczności przedstawionych przez Bank. Niewątpliwie pozwany zawarł umowę z bankiem, albowiem okoliczności tej pozwany nie kwestionował. W związku z powyższym to pozwany powinien wykazać w niniejszym postępowaniu, że spełnił warunki umowy (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Strona pozwana zachowała natomiast bierność w wykazywaniu dowodów i poprzestała jedynie na kwestionowaniu działań strony przeciwnej. W ocenie Sądu skoro pozwany kwestionuje wysokość zobowiązania wobec banku winien wykazać, na czym polega ewentualny błąd, czy nieścisłość w wyliczeniu przedstawionym przez powoda to jest wyciągu z ksiąg bankowych, historii wpłat jako dokumentach prywatnych. Pozwany w toku postępowania w istocie nie składał jakichkolwiek wniosków dowodowych, a kwestionując roszczenie powoda ograniczał się jedynie do negowania wymagalności przedmiotowego roszczenia, podnosząc w sprzeciwie, że to powód nie wykazał braku terminowej spłaty przez pozwanego.

Zdaniem Sądu niniejsze powództwo jest zasadne w całości, albowiem pozwany w sprzeciwie (pierwszym piśmie w sprawie) nie kwestionował faktu zawarcia umowy zgodnie z którą zobowiązany był do terminowego uiszczenia rat do dnia 24 każdego miesiąca, począwszy od dnia 24 czerwca 2013. Zgodnie z umową to na nim ciążył obowiązek uiszczenia należności w terminie bez wzywania przez bank ( dowód: umowa k. 42-43). W ocenie Sądu w przypadku gdyby pozwany uregulował należności związane z umową, to jak wynika z zasad doświadczenia życiowego, okoliczności te byłyby przez niego podniesione. W związku z powyższym Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że przedmiotowe roszczenie jest wymagalne.

Analizując przebieg niniejszego postępowania, w ocenie Sądu, nie budzi wątpliwości, iż powód jako wierzyciel jest uprawniony do żądania od pozwanego jako dłużnika spełnienia świadczenia w oparciu o art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 358<sup>1</sup> § 1 k.c., co skutkowało uwzględnieniem powództwa.

O kosztach sąd orzekł na podstawie w art. 98 k.p.c. Na zasądzoną kwotę 741,38 zł składa się: 700 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 34 zł tytułem opłaty skarbowej oraz 7,38 zł. tytułem opłaty notarialnej.